

Горан Јевтовић: Јесмо ли за улазак у НАТО или нисмо, генерале (отворено писмо)?

БУ РЕПОРТЕР ОН 20 ДЕЦЕМБАР 2014.

*Господину Момиру Стојановићу, генералу, народном посланику,
председнику Одбора за контролу служби безбедности
Народне скупштине Републике Србије*

Генерале Стојановићу, повод да вам се овим путем обратим, као дугогодишњи саборац, јесте ваше учешће на трибини, у емисији „Ђавољи адвокат“, коју су организовале Недељне информативне новине НИН, у сарадњи са РТВ Војводине, а под покровитељством „Конрад Аденауер фондације“ у Србији.

Расправа која се водила на трибини по теми – тези: „Србија мора бити војно неутрална“, имала је за циљ, за онога ко уме да чита између редова, управо супротно од онога што је прокламовано као наводна дилема. Зато што је врло вешто изведена, по ко зна који пут, промоција НАТО савеза у Србији и завођење за „Голеш планину“ слуђеног народа Србије. Оног убогог и мученог пука који коначно мора да „схвати“ да нам је тај пут, умотан у обланду евроатлантских „вредности“, једини „исправан“, па тако (и чак шта више) пожељан.

Зашто је ова емисија, односно трибина, изазвала пажњу, која ће се, по свему судећи, појачати? Зато што се на једном месту окупило сјајно друштво НАТО промотера (којима се господин Душан Пророковић једини супростављао, колико је знао и могао, али успешно), а ту екипу одабраних чинили су: бивши министар одбране Драган Шутановац, господин Душан Јањић, оснивач „Форума за етничке односе“ и ви, генерале, као последњи начелник Управе безбедности Генералштаба (ВЈ и ВСЦГ) и први директор Војно безбедносне агенције, а сада председник Одбора за контролу служби безбедности скупштине Србије. А као „шлаг на тарту“ у публици се „случајно“ појавио и добио реч, још један (али за „реформу“ војске посебно значајан) бивши министар одбране, господин Првослав Давинић.

Све реформатор до реформатора, они који су, према јединственом плану НАТО инструктора довели ову земљу и народ до тога да је, у времену у којем само што није кренуо ратни сукоб глобалних размера, остао, практично, разоружан и без одговарајуће војне силе која би га бранила. Но, о томе, врло детаљно у мини „серијалу“, који у више наставака управо ових дана креће са мојим потписом и „без рукавица“, у нади да ће до широке јавности допрети стварне размере својеврсног удруженог (да не кажем ког)

подухвата, којим је, заправо, завршена НАТО агресија из 99-те под маском тзв. реформе и модернизације.

А ваш допринос, генерале, био је у свему томе значајан и остао је, као такав, забележен.

Овом приликом да се осврнемо на оно што сте зборили на наведеној трибини и које ставове сте заступали као наводни поборник војне неутралности у новонапредњачком еуро маниру. И, притом сте, оно што је најважније, пажљиво одслушали господина Шутановца и остале говорнике, скоро без намере да оно кључно што је речено у виду нескривеног НАТО лобирања демантујете чињеницама и контраргументима. А имате их у изобилју, генерале.

Учинили сте мали покушај на самом крају трибине, али врло неспретно, критикујући малу бројност војске и остале промашаје, међутим, не наводећи кључне кривце нити разоткривајући „нит“ која је полазила од команде НАТО-а и завршавала код домаћих извршилаца радова.

А нисте кукавица, напротив, у рату сте се држали врло храбро и часно, то се мора признати, и било је тако све негде до средине 2003. године, када сте „схватили“, под утицајем и саветима тадашњег министра одбране, господина Бориса Тадића, да је исплативије прихватити „вредности“ дојучерашњих противника. Притом, не мислим на ваш страначки ангажман, већ на Алијансу за коју је у вашем вокабулару дуги низ година била резервисана једна врло погрдна одредница.

Баш као што је то „схватио“ у последњем тренутку и наш заједнички ратни саборац, господин Милован Дрецун, садашњи председник Одбора за Косово и Метохију.

Или ће бити да сам ја у заблуди и необавештен, јер, може испасти да сте се обојица инкорпорирали у њихове редове, како би сте их изнутра рушили? Кроз супертајни подухват, који ће дати резултате тамо негде после 2020. године, када будемо саставни и пуноправни део те глобалистичке, наднационалне дружине. И то би био победоносни ударац, изнутра, одакле се најмање надају. Све у духу старе добре руске стратегије, оператике и тактике, на којој смо војнички израстали и 1999. укрестили копља са НАТО „партнерима“, зар не генерале?

Рекосте на почетку наступа „...видим да је ова трибина конципирана тако, намерно или не, по коме би ја и Пророковић били априори против, аргументовано против уласка, док би господин Јањић и Шутановац..., ја одмах да вам кажем, нисам ни за ни против, ...“

Како се може бити, „ни за ни против“, „ни тамо, ни ‘вамо“, „нит’ врућ нит’ хладан“...?

Откуда такве дилеме генерале, рат сте прошли, пекли се на свим могућим контраобавештајним и осталим ватрама, сударали се са свакојаким противницима,

излазили као победник, на основу тога напредовали, створили имиџ, углед, а следствено, моћ и политичку каријеру?

Затим се, нимало случајно, а видећемо и зашто, на самом почетку дискусије посветисте питању савезништава, обавештавајући саговорнике „...*да у високим војним школама постоји једна посебна област која се бави питањем савеза и савезништва војних, појма односа у савезништву...*“, али, одмах продужисте са минимизирањем тако важног питања, истичући како се Србија (ваљда покојна СФРЈ, а затим још покојнија СРЈ) савезницима није бавила од почетка 80-их.

И када сам помислио, шта му ово треба кад добро зна да смо били званично несврстани, а затим прикљештени са свих страна и нападнути, да је „за љубав, ипак, потребно двоје“, уследила је поента изречена на следећи начин: „*често ћете чути да (постоје) природни савезници Србије или неприродни – не постоје ни природни, ни неприродни савезници. Постоје само савезници које везују само исти, заједнички интереси са Србијом, који се у неким сегментима поклапају, па онда долази до војних споразума.*“

Па, наравно, треба утувити Србима у главу да ми „немамо“ природне савезнике, нити смо их икада „имали“, да је притом неважно то што су неки од њих наша браћа по крви и православном духу, што нас никад нису нападали, за разлику од других које сад треба да ставимо, онако агностички, у исту раван, што је последњи Романов изгубио царство зато што није оставио Србију на цедилу. Да не идем још уназад (или унапред), биће прешироко.

Ако је тако, што би нам онда и Владимир Владимирович био савезник, јел да, генерале?

Чак и када нам то отворено и толико очигледно нуди, правећи се да није чуо оно што је десетине пута ваш шеф странке и председник Владе изговорио о „територијалном интегритету Украјине са све Кримом“.

Идемо даље председничке Одбора за контролу служби безбедности. Рекосте у наставку између осталог: „...*у недостатку те полемике, која је преко потребна Србији, ми се бавимо, ево, неколико година уназад, дилемом, је ли Србија близу уласка у НАТО, без обзира на парламентарну, прокламовану војну неутралност, или да ли Србија треба да уђе у НАТО или не.*“

Ако имамо скупштинску резолуцију, ако је иза ње стала изразито већинска политичка јавност, дакле, кључни фактори политичке сцене, откуда наводна дилема и потреба (и код кога) за некаквом полемиком око уласка у НАТО?

Колико је познато, и ваша странка и сви државни органи су на званичном становишту које гласи – „не у НАТО, у Партнерство за мир да, војну неутралност као такву поштујемо“. Међутим, „не лежи у том грму зец“, нисте ви узалуд потенцирали некакву преко потребну полемику реда ради. Потребно је, у времену

које долази, саопштити нашој јавности, припремити је, отворити коначно све „фасцикле“ и рећи да је програм „Партнерство за мир“ не само предворје НАТО-а, већ поодавно неформално чланство, које преведено на стари, добри, српски језик значи – извршаваш све задатке, чак се трудиш више него прекаљени чланови, али немаш иста права.

И не само то, убрзо долази време када ћемо кренути и у борбене мисије под њиховом командом, па ће нас тако, без превеликих заврзлама узети у свој табор и званично. Наравно без „републике Косово“.

Но, ако је за „утеху“, баш тамо, у обору Алијансе поново ћемо се спојити са „Косовом“. Ако никако другачије, на заједничким војним припремама и у борбама широм света које нас очекују. Онако како је то тестирано баш почетком ове године када се, „ниоткуда“ нађосмо са припадницима „војске Косова“ у повоју, на заједничкој вежби НАТО-а у Немачкој, у војној бази „Holenfels“.

А ево и потврде за напред наведено у вашој следећој, скоро наизуст изговореној, реченици: „И оно што је урађено добро, то је мислим 2011. године, мислим да јегосподин Шутановац урадио, у оквиру тих добрих односа и те сарадње, пре свега стандардизације и прихватања **најбољих стандарда оружаних снага земаља чланица, и уградњу у наш систем кроз процес доношења одлуке, кроз унутрашњу организацију, да вас са тиме не давим, значи, **потпуно прихватање тих стандарда земаља чланица НАТО-а.****“

Прво, прихватање НАТО стандарда и процедура није изум Драгана Шутановца, већ је то процес који је кренуо након петог октобра када нас је тај савез „узјахао“. У време када сте ви били први човек војне безбедности, генерале, брзина је достигла „неколико махова“. Шутановац је само одржавао брзину и „оплемењивао“ стандарде најновијим достигнућима Алијансе.

Друго, где је то измерено да су НАТО стандарди и процедуре најбољи? Ко је вршио такве експерименте по свету, односно, на ком је то такмичењу, на ком „бијатлону“ (што би рекли наши „неприродни савезници“, Руси) успостављен поредак квалитета или, извршено постројавање на победничком постољу?

Па, зар управо ми не доказасмо 1999. године чије су процедуре и стандарди бољи, квалитетнији, паметнији... недостижнији? На свим пољима, по свим „елементима борбене готовости“, које као такве, наравно, по декрету из Монса, више и нема.

Или се то „такмичење“ не рачуна генерале Стојановићу? Биће да је тако. Давно прошло време.

„Ја лично сматрам да у овом тренутку није спољнополитички, безбедносни приоритет, дилема, да ли Србија треба да уђе у НАТО. И сад ћу да образложим. Кажем у овом тренутку. Не кажем не треба, у некој ситуацији, у неком времену наредном.“

Кажите отворено генерале, чему фемкање? Какви тренуци, какви бакрачи. Ако морамо да прогутамо ту „жабу“, учинимо то што пре, лакше ћемо је сварити. Овако, прибор је на столу, столњак чист и опеглан, упаљене свеће, служи се предјело, али главно јело не сме нико да пипне. Може само да се о њему разговара и да га пожудно гледамо.

А, ево и објашњења зашто не смемо још дирати „главно јело“: „... да ли ће, а већ се назире, ЕУ имати неке потребе за колективним системом безбедности у оквиру ЕУ, за развој Европских одбрамбених снага. Видите да се већ назире неке „снаге за интервенцију“, не знам, „за брзе интервенције“. А да ли ће за годину, две или три, ЕУ можда водити за неколико нијанси различиту одбрамбену политику од НАТО-а, то је питање. У том случају се залажем да Србија озбиљно мора да се одреди и озбиљно бих подржао идеју да Србија приступи таквој пројектованој, одбрамбеној политици ЕУ.“

То је та прича коју требају да прогутају заблудели Срби, који овакве појаве називају, популарно, „није шија него врат“.

О којим то „европским одбрамбеним снагама“ говорите, па још „у нијансама различитим“ од НАТО-а, када је тако нешто немогуће? Никада тако нешто није било, нити ће.

Сетили сте се лекција из војних школа о „снагама ЗЕУ“ које, почетком 70-тих формално нису биле под окриљем команде у Монсу, али неформално, наравно да јесу. Јесте ли чули за „Војни комитет ЕУ“? Знате ли у чијем је он организацијско-формацијском саставу? У оквиру је НАТО-а. Недавно га је посетио и наш начелник Генералштаба, где је реферисао о стању Војске Србије на даљем „партнерском путу“.

Успут, добро знате да „снаге за брзу интервенцију“ не формира ЕУ, већ НАТО. Гледали сте ваљда извештаје са недавног самиту у Велсу. Министар одбране, господин Братислав Гашић, је био присутан тамо и дао „значајан“ допринос раду тог скупа, билатерално се састајући са свима онима који Русију виде као будућу мету. Као препреку на путу Новог светског поретка.

Кад се већ дотакосмо неких недосањаних „европских одбрамбених снага“, питање је врло просто, како ће, рецимо, нека механизована холандска бригада, или немачки специјални одред, мало да буде НАТО, мало „европска снага“? Или ће једне те исте земље чланице имати посебне јединице за један савез, а посебне за овај други.

Замршено клупко генерале, зар не?

Е, сада, долазимо до круне излагања, што би млађе генерације рекле, „до врха“, када сте, ваљда, у свеопштем евроатлантском заносу ударили, директно и „међу ребра“ све нас, али посебно оне „неприродне савезнике“ (којима је уприличена Војна парада и све почасте са ордењем), и то, изјавивши, дословно, следеће:

„Нисам априори против уласка Србије, свестан свега, ми живимо у униполарном свету. Тешко да ће тај биполарни бити конципиран кроз тај ОДКБ. Био сам на конференцији ОДКБ, пре неки дан у Санкт Петербургу, и мислим да је, мој је утисак, недефинисано, нејасно. Тако да, шта се нуди Србији као избор? Нуди се једино, једино Северноатлантски пакт.“

Значи, ви и даље тврдите да нема ништа од биполарног света, да је само једна сила она која се нуди као избор Србије, те да сте се у вези са тим и лично уверили „пре неки дан у Санкт Петербургу“, где је све „нејасно, недефинисано“, и тако то. И још по нешто.

Је ли вам сада јасно зашто немамо савезнике и због чега нам онај природни, искрени, једини прави, измиче и, просто, не зна шта да ради са нама? И како?

Нема се шта додати, „лепа“ и „корисна“ порука Русији и земљама чланицама ОДКБ, које, све до једне, нису признале, нити ће то учинити, криминалну творевину НАТО-а под називом „Косово“.

Након наведеног „конструктивног“ шамара, уследио је шлаг на НАТО тарту, али поново у виду дилеме, размишљања, филозофирања, вагања... Колико да не буде баш све тако лагано и лепо за уши, да не буде провидно, да се испуни форма и додатно смлати јавност, с једне, а са друге стране припреми за оно што нас заиста чека. И, ево тог дела дискусије који ће вероватно ући у анале бешчасћа и глупости:

„...улазак у НАТО је скопчан, макар када је у питању Србија, са озбиљним проблемима. Ево вам, иако смо чланица ПЗМ, НАТО је признао „Одбрамбене снаге Косова“. Је ли тако? Шта ако те „Одбрамбене снаге Косова“ сутра аплицирају да кроз ПЗМ, буду равноправне чланице ПЗМ? Србија, опет, на основу своје декларисане политике, не жели да да легитимитет институцијама тзв. самопрокламоване републике Косово, шта ћемо онда урадити? Хоћемо ли ми излазити из ПЗМ, хоћемо ли заједно ићи на вежбе са оружаним снагама Косова? То је озбиљан проблем.“

И, шта да радимо генерале? Шта би требало да чини иоле слободна и нормална држава?

Шта нам ви то предлагете – да се посветимо том озбиљном проблему тако што ћемо сковати нову девизу (пored оних већ изанђалих – „ЕУ и Косово“, „ЕУ и Русија“...), у складу са трендом: „ПЗМ и Косово без партнерства у ПЗМ, и сви џумле у НАТО“?

„Шта ћемо, ако ми једном војном савезу приступамо, који каже да су на Мердару границе републике Косово, а ми кажемо административна линија. Није ли мало цинично да идемо у брак са неким, са киме се нисмо договорили шта је шта? Шта су границе, при томе се каже да се обавезују чланице да неће насилно мењати границе суседа, пише у пропратном писму. Које границе? Које границе Републике Србије, које неће насилно мењати и које ће НАТО савез признати? Које ће границе Србије признати? Постављам питање, ове са Косовом, ове без Косова?“

Не знам откуда оволико чуђење када сте све лепо „објаснили“ у претходном делу излагања, иако ми је јасно да је „чуђење“ програмирано и део игре замајавања народа.

Тачно је да је „цинично да идемо у брак са неким, са киме се нисмо договорили шта је шта“, али, није ли још циничније да смо са тим истим у „предбрачном партнерству“, да се надамо срећи и успеху иако нам они буквално све унапред „цртају“, па смо тако и допутовали до оног највишег стадијума који се назива „ИПАП“ или „Индивидуални акциони план партнерства“?

То је онај степен који, баш онако како вам је на скупу прецизно дефинисао господин Шутановац, није био могућ, практично, док се није потписао „Бриселски споразум“ и кренуле припреме за завршни чин – верификација добросуседских односа са „Косовом“ као независном државом.

Уосталом, када је без иједног, па и српског, гласа против (бар у виду протеста), примљена та НАТО творевина у „Међународни олимпијски комитет“, зашто не би могло и све остало да уследи? И лепо вам је Шутановац поручио како му, наводно, „није јасно шта се сада дешава у Влади Србије, када је тај програм откочен“. Све је ту јасно.

А, што се тиче граница и граничне инфраструктуре, не бригајте генерале, и сами сте их својим очима видели путујући по српским енклавама на КосМету, истражујући корупцију и криминал према најновијим „методама и средствима“. Да ли оних чувеног „Инсајдера“ или управо пристигле екипе „инструктора“ америчког ФБИ задуженог за окупирану Србију, то ћемо тек сазнати.

Или ће нам то постати јасно тек када америчке колеге формирају тимове и ударне групе за борбу против „екстремиста“ свих боја, са тежиштем на онима који носе српски предзнак, па још угрожавају „достигнућа“ напредњачког режима који функционише на марионетској платформи?

Као што ћемо, ваљда, сазнати „да ли су „Одмбрамбене снаге Косова“ следеће учеснице ПзМ или нису“, како при крају дискусије поручисте свима нама, лукаво правећи замену тезе.

Дакле, уместо да на сва звона и громогласно постављамо питања СБ ОУН и подижемо сву могућу спољнополитичку температуру, откуда уопште „Војска Косова“ и према којој то резолуцији, ако она 1244 није укинута – ми ћемо се према вашем и рецепту господина Шутановца замајавати њиховим примањем или непримањем у Партнерство за мир. Односно својеврсним такмичењем ко је јачи – остатак овога што називамо Србија или „Косово“. Па још у свему томе „конструктивно“ драматизовати нешто што ни у сну не би смело да нам падне на памет.

И на самом крају, чак и да покушам да „прогутам“ све напред наведено, не могу а да не питам – зашто бар не реаговасте на тврдњу Драгана Шутановца коју он редовно популарише и заступа у својим лобистичким НАТО наступима, бескрупулозно поистовећујући агресора и жртву:

„...ако ми посматрамо контекст сарадње НАТО-а и Србије, кроз 99-ту годину, кроз ужасну одлуку о бомбардовању, а ја морам да кажем да је подједнако ужасна и одлука да се дозволи да Србија уђе у такав проблем...“

Мени је сасвим јасно зашто нисте реаговали, једноставно, део сте јединственог тима са незнатно различитим улогама и начином реализације задатака, али, тешко да ће то за скоријег вакта бити јасно овом народу (надам се да грешим) који вас, као посланике у парламенту, уредно плаћа.

Господине генерале, овај критички осврт није личне природе нити је било скривених намера, тим пре што сам се потписао пуним именом и презименом. Надам се да ћете то разумети, особито што најавих да тек следи оно право „штиво“ и то у наставцима. Уосталом, ви сте председник Одбора за контролу служби. Дакле, народски речено „контролишете“ службе. Зато, предузмите „мере из надлежности“, за сваки случај.

Ја сам ту, као и увек, „на првој борбеној линији“, нема одступања и нема скривања.

Без обзира на све, желим вам свако добро.

Онако како је било, и у миру и у рату, чувених 90-тих. Кад смо били на истој таласној дужини. Тамо, негде, широм Метохије, у којој сте ви стасавали а ја вам се касније придружио.

Тамо где смо пружали најжешћи отпор НАТО-ИПАП „пријатељима“ и „партнерима“ и нисмо им дозволили да нас војнички поразе, са све својим

„савршеним“ стандардима, процедурама, „декларисаним јединицама“, „интероперабилним командовањем“, са „оперативном способношћу“ њихових савезника које смо тада називали терористичком ОВК, а са којима сада „преговарамо“.

И не само да нас нису поразили, већ смо им нанели велике губитке. И тада су их од срамоте скривали и још увек их крију. Нису нам то заборавили. Нити ће икада.

Зато нам се и свете. Жестоко. Онако како само они то знају.

Тамо и онде, на Светој српској земљи, где су кости оставили неки од највећих хероја овога народа. Многобројни јунаци, њих преко хиљаду, попут Иванковића, Пеђе Леовца, Васојевића... дивови са Кошара, Морине, Дечана, Јуника, Ђафе Прушита, Годена, Ликена, са Паштрика, из Дренице, са Голеша, Обилића, Рудника... и диљем КосМета.

Они који су у смрт добровољно ишли, многи од њих, буквално, одбијајући наређења да остану у животу, бранећи славу и част Србије.

Они јунаци које смо испраћали на онај бољи, једино праведан свет, онако, како јунаци заслужују – истовремено и потоцима суза и салвама плотуна из свих могућих хаубица, топова, тенкова, ракетних система... којих, сада, више нема.

Чувени, непобеђени „први борбени ешелон“ Приштинског корпуса и 3. Армије.

Знам да све ово нисте заборавили и да вам срце задрхти када се помене.

Али, отаџбина их је заборавила. Не помиње их више. Одрекла се. Баш као и легендарних ратних команданата који су утамничени у Хашком казамату, зато што су бранили ту исту отаџбину.

Ја их нисам заборавио. Ни оне погинуле, ни ове живе.

А нису ни они мене. Редовно ми долазе у снове.

Време је да се прекине ћутање и да се заустави ово понижење и тотална пропаст.

Ако не сада, а када ћемо господине генерале?